

Sygn. akt I C 2021/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2021 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Irena Żarnowska - Sporysz

Protokolant: Jolanta Latała

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2021 r. w K. (...)

na rozprawie

sprawy z powództwa A. S. i P. S.

przeciwko (...) Bank (...) S.A.

w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Bank (...) S.A. w W. na rzecz powodów A. S. i P. S. kwotę 70.000 zł (siedemdziesiąt tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 25 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów kwotę 1.000 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych;

IV. koszty zastępstwa procesowego między stronami znosi.

Sygn. akt I C 2021/20

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 października 2021 r.

Powodowie A. S. i P. S. pozwem z dnia 2 września 2020 r. skierowanym przeciwko (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniosli o:

- zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów kwoty 91.794,38 CHF oraz kwoty 70.074,88 PLN wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu świadczenia nienależnego na zasadzie przepisów 496 i 497 k.c.

ewentualnie o:

- ustalenie bezskuteczności postanowień umowy z dnia 22 listopada 2010 nr (...)10- (...). §1 ust.1, 2 COU, §8 ust. 9 COU, § 16 COU, §19 COU, czego konsekwencją jest obowiązywanie umowy bez wskazanych klauzul ze skutkiem od chwili jej zawarcia i zasądzenie zapłaty od pozwanego na rzecz powodów kwoty 70.000,00 zł wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi w wysokości ustawowej w stosunku rocznym od dnia 25 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty z tytułu nienależnie pobranych, zawyżonych rat kredytu.

Ponadto powodowie wnieśli o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz kwoty 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powodowie wskazali, że 22 listopada 2010 r. z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w G. (następnie połączona z (...) Bankiem (...) S.A.) zawarła z powodami umowę o nr (...) o kredyt na kwotę 784.000,00 zł. W dniu 6 czerwca 2011 r. strony podpisały aneks nr 1, na następnie na wniosek powodów 6 września 2011 r. strony podpisały porozumienie na mocy którego ustaliły, że spłata kredytu będzie dokonywana w walucie CHF. W dniu 21 września 2018 r. strony podpisały aneks nr 2.

Powodowie zarzucili, że pozwana przyznała sobie prawo do jednostronnego, niczym nie ograniczonego kształtowania wysokości kursu sprzedaży CHF w tabeli kursowej, co powodowało nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków stron. Tym bardziej, że zobowiązanie powodów zostało wypłacone w transzach. Wskazano także, że powodowie ponieśli nieograniczone, jednostronne ryzyko walutowe bez mechanizmów zabezpieczających w umowie. Nie mieli także wpływu na treść postanowień umownych, bowiem umowa została zawarta z użyciem wzorca umownego i nie była z nimi indywidualnie uzgadniania, tym samym kwestionowane w pozwie postanowienia nie wiążą ich. Powodowie podnieśli także, że brak było odpowiedniej informacji o ryzyku kursowym, co jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza ich interes.

Zdaniem powodów umowa jest nieważna w całości, gdyż pozwala na arbitralne kształtowanie wysokości świadczeń powodów przez pozwaną. Postanowienia umowne zawierające mechanizm indeksacji jako dotyczący zwrotu kredytu i odsetek określają główne świadczenie kredytobiorcy. Odesłanie do tabel kursowych dookreśla zasadę indeksacji i jest z nią nierozdzielnie związane, tym samym umowa kredytu bez indeksacji nie może się ostać i należy stwierdzić jej nieważność. Powodowie jako konsumenci wskazali, że jest możliwe uzgodnić umowę kredytu, która przewiduje, że spłata kredytu nastąpi w wysokości określonej przez jedną ze stron w terminie późniejszym, bowiem warunki spłaty umowy muszą być określone w umowie. W ocenie powodów umowa jest nieważna a limine i ex tunc, zarówno z powodu bezskuteczności jej głównych postanowień i niedopuszczalności zastąpienia innymi ze względu na konieczność utrzymania podstawowych elementów umowy kredytu oraz sprzeczności z art. 69 ust. 1 w zw. z art. 58 § 1 k.c. tj. braku takich postanowień, które w pierwszym z tych przepisów zostały uznane za przedmiotowo istotne, a bez których nie mogło dojść do ważnego jej zawarcia.

Żądanie ewentualne zostało sformułowane jedynie z daleko posuniętej ostrożności procesowej gdyż powodowie żądają przede wszystkim ustalenia nieważności umowy i zapłaty.

Uzasadniając interes prawny w stwierdzeniu nieważności umowy powodowie wskazali, że w dniu 21 kwietnia 2020 r. dokonali całkowitej spłaty udzielonego kredytu. W ramach wykonywania umowy powodowie otrzymali od pozwanej kwotę 784.000,00 zł, a spłacili 91.794,38 CHF oraz kwotę 837.044,88 zł.

Pozwana (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew z dnia 30 października 2020 r. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie solidarnie od powodów na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pozwana zarzuciła, że powodowie nie mają interesu prawnego w ustaleniu, którego żądają. Nadto zakwestionowała roszczenie o zapłatę zarówno główne jak i ewentualne, co do zasady, a z ostrożności procesowej także co do wysokości podnosząc zarzut nieudowodnienia roszczenia. Ponadto pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczeń strony powodowej w stosunku do pozwanej, zastrzegając jednocześnie iż nie stanowi on uznania zasadności roszczeń powodów.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana wskazała, że powodowie powołując się na brak podstawy prawnej po stronie pozwanego dla uzyskania przez niego spłat rat kredytu nie wykazali by między stronami doszło do wzajemnego wzbogacenia/zubożenia, co warunkuje uznanie za zasadne takiego roszczenia. Pozwana wskazała, że strona powodowa nie wykazała by zostały spełnione przesłanki bezpodstawnego wzbogacenia. Powodowie przed

zawarciem umowy zostali pouczeni przez Bank o ryzyku kursowym, a przekazanie informacji o nim pokwitowali własnymi podpisami. Nadto zaciągając kredyt powodowie mieli do wyboru kredyt w PLN oprocentowany wg stawki bazowej i kredyt CHF oprocentowany wg stawki LIBOR. Powodowie świadomie wybrali kredyt ówczesnie tańszy w spłacie niż kredyt złotówkowy. Jednocześnie już na etapie składania wniosku mieli możliwość wyboru waluty jego spłaty i wybrali PLN. Od 2008 r. N. Bank zobowiązany był rekomendacją SII przez KNF i badając zdolność kredytową klientów dla franka szwajcarskiego przyjmował kapitał o 20% wyższy od wnioskowanego i oprocentowany jak kredyt w PLN, dlatego było łatwiej uzyskać kredyt złotówkowy. Bank przedstawił powodom przed zawarciem umowy kredytu indeksowanego w CHF symulacji wzrostu rat w przypadku wzrostu kursu i oprocentowania.

Strona pozwana wskazała, że umowa jest ważna, skuteczna i co wielokrotnie wskazywano w doktrynie zawarcie umowy indeksowanej kursem waluty obcej mieści się w zakresie zasady swobody umów. Nadto nie mają interesu w dochodzeniu ustalenia nieważności umowy jak i bezskuteczności jej postanowień, bowiem równolegle dochodzą roszczeń o zapłatę opartych na tych samych podstawach faktycznych i prawnych. Co więcej nie mają interesu w ustaleniu nieskuteczności postanowień COU dotyczących wypłaty kredytu, która miała miejsce 9 lat temu i nie stanowią aktualnie żadnego zagrożenia dla interesów powodów.

Pozwana zarzuciła, że zastosowanie kursów Banku do rozliczenia kredytu powodów było przedmiotem indywidualnych ustaleń, bowiem powodowie zrezygnowali z zawarcia umowy kredytowej w PLN. Jednocześnie możliwość podjęcia decyzji przez powodów czy spłacają kredyt z zastosowaniem tabeli kursów Banku czy też samodzielnie kupuje walutę wyłącza możliwość uznania klauzul zawartych w umowie za abuzywne. Nadto sporne postanowienia umowne nie naruszają interesów powodów w stopniu rażącym ani nie są sprzeczne z dobrymi obyczajami. Pozwana wskazała, że powodowie sami negocjowali kurs wypłaty kredytu. A wysokość kursu w tabelach Banku odpowiadała aktualnej sytuacji rynkowej i nie były tworzone nieuczciwie i nie stwarzały pola do nadużyć.

Odnosząc się do zarzutu abuzywności pozwana wskazała, że bez spornych postanowień umowa nadal może obowiązywać i być wykonalna. Nadto wskazano, że Sądy krajowe winny dążyć do zastąpienia przepisów abuzywnych treścią przepisów krajowych jednocześnie podając, że uzupełnianie umów kursem średnim NBP jest akceptowane w orzecznictwie.

Z ostrożności procesowej pozwany wskazał, że jako skutek abuzywności zamienić zobowiązane z CHF na PLN to wówczas raty kredytu winny być wyliczane wg zasad z §2 ust. 2 pkt.1 COU tj. wg wzoru WIBOR 3M i marża jak w § 1 ust. 5-7 CSU, bowiem zgodnie z umowa stawką oprocentowania kredytu w PLN jest WIBOR 3M.

Pozwana podniosła także zarzut nadużycia prawa przez powodów, którzy sami wybrali sposób spłaty kredyt jednocześnie jego wypłata została dokonana po indywidualnie przez nich wynegocjowanym kursie. Tym samym kwestionują oni postanowienia samodzielnie przez nich wybrane, tym samym czynią ze swojego prawa użytek, który jest sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa i z zasadami współzycia społecznego.

Bezspornym pomiędzy stronami było:

(...) Bank (...) S.A. z siedzibą w G. 31 października 2014 r. połączyła się prawnie z bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. w wyniku czego majątek N. Bank (...) został przeniesiony na (...). Integrację obu banków zakończyła 20 kwietnia 2015 fuzja operacyjna.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. S. i A. S. w dniu 15 września 2010 r. złożyli wniosek o kredyt mieszkaniowy N.-H., na kwotę 784.000,00 zł celem zakupu domu na rynku pierwotnym. We wniosku jako walutę kredytu wskazano CHF, jako walutę spłaty kredytu PLN a jako walutę uruchomienia kredytu PLN. Powodowie wybrali spłatę w ratach równych. Całkowita cena zakupu domu wynosiła 980,00 zł z czego powodowie swój wkład własny wskazali na 98.000,00 zł.

Pod wnioskiem powodowie złożyli oświadczenia m.in. dotyczące tego, że zostali poinformowani przez (...) Bank (...) S.A. o ponoszeniu przez nich ryzyka wynikającego ze zmiany kursu waluty oraz zmiany wysokości spreadu walutowego, w przypadku zaciągnięcia kredytu indeksowanego do waluty obcej oraz oświadczyli, że przyjęli do wiadomości, że zmiany kursów walut oraz zmiany wysokości spreadu walutowego w trakcie okresu kredytowania, mają wpływ na wysokość ich zobowiązania z tytułu zaciągniętego kredytu tj. kwotę kredytu do spłaty oraz wysokość raty kapitałowo-odsetkowej. Nadto zobowiązali się, że w przypadku wzrostu kursu waluty do jakiej jest kredyt indeksowany, dokona czynności m.in. poprzez ustanowienie dodatkowego zabezpieczenia lub zwiększę dotychczasowe zabezpieczenie w przypadku relatywnego zmniejszenia wartości przyjętego prawnego zabezpieczenia spłaty kredytu. Następnie powodowie potwierdzili, że Bank oferował im w pierwszej kolejności kredyt w złotych tj. w walucie w jakiej uzyskują dochód i oświadczyli, że odrzucają ofertę (...) Bank (...) S.A. udzielenia kredytu w złotych.

Dowód: - wniosek kredytowy z dn. 15.09.2010 r. wraz z załącznikami, k. 85-95

W dniu 15 września 2010 r. powodowie A. S. i P. S. złożyli oświadczenia o zapoznaniu się z informacją dla wnioskodawców o ryzyku zmiany stóp procentowych i ich wpływie na wysokość raty kredytu, ryzyku zmian cen rynkowych nieruchomości.

Dowód: - informacja dla wnioskodawców z dn. 15.09.2010 r., k. 120-121

W dniu 22 listopada 2010 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w G. zawarła z A. S. i P. S. umowę nr (...) o kredyt mieszkaniowy N. H..

Na mocy przedmiotowej umowy Bank udzielił powodom kredytu w wysokości 784.000,00 zł z przeznaczeniem na sfinansowanie zakupu domu jednorodzinnego w miejscowości G., działki nr (...), dla którego Sąd Rejonowy dla (...) prowadzi księgę wieczystą o nr KR1P/(...)

Kredyt został udzielony na okres od 22 listopada 2010 r. do 5 listopada 2040 r. Wypłata kredytu miała nastąpić w transzach na wniosek powodów spełniający kryteria wskazane w § 4 CSU. W umowie wskazano, że oprocentowanie kredytu wynosi 3,07% p.a. a marża banku w dniu udzielania kredytu wynosiła 2,9% w stosunku rocznym. Całkowity koszt udzielonego kredytu wynosił szacunkowo 434.770,80 zł. Zabezpieczeniem spłaty kredytu była hipoteka kaucyjna do kwoty 1.254.400,00 zł na nabywanej nieruchomości oraz cesja na rzecz banku praw umowy ubezpieczenia od ognia i innych zdarzeń losowych nieruchomości z sumą ubezpieczenia nie mniejszą niż 980.000,00 zł.

Spłata kredytu miała następować zgodnie z harmonogramem w ratach równych w walucie PLN poprzez wpłaty z rachunku osobistego kredytobiorców na rachunek obsługi kredytu w dniu 5-ego każdego miesiąca z 9 miesięcznym okresem karencji.

Zgodnie z § 1 Części Ogólnej Umowy wynika, że kredyt indeksowany do waluty obcej polegał na tym, że zobowiązanie kredytobiorcy do spłaty wyrażone jest w walucie obcej, do jakiej kredyt jest indeksowany, a ostateczna wysokość tego zobowiązania określona zostanie po wypłacie całej kwoty kredytu oraz po przeliczeniach na walutę po kursie kupna danej waluty, zgodnie z Tabelą kursów obowiązującą w Banku w dniach i momentach poszczególnych uruchomień środków. Na wysokość kwoty zobowiązania i wysokość raty kapitałowo-odsetkowej mają wpływ zmiany kursów walut oraz zmiany spreadu walutowego w trakcie okresu kredytowania tj. różne kursy w dniach kolejnych wypłat transz. Ryzyko związane ze zmianą kursu waluty oraz zmianą wysokości spreadu walutowego ponosi kredytobiorca z uwzględnieniem w szczególności § 16 ust. 3 i 4 oraz § 25 ust. 6.

Zgodnie z § 8 ust. 9 COU w przypadku kredytu indeksowanego do waluty obcej prowizja za udzielenie kredytu lub podwyższenie kwoty kredytu naliczana jest od kwoty kredytu udzielonego (podwyższonego) w złotych, a pozostałe prowizje określane procentowo i pobierane w okresie kredytowania, naliczane są od pozostałej do spłaty kwoty kapitału wyrażonej w walucie obcej, a do przeliczenia prowizji stosuje się kurs sprzedaży danej waluty wg. tabeli kursów obowiązującej w Banku w dniu

Zgodnie z § 16 ust. 3 COU gdy przyznana kwota kredytu na skutek różnic kursowych okaże się na dzień kredytu kwotą przewyższającą kwotę wymaganą do realizacji celu określonego w CSU, Bank uruchomi środki w wysokości stanowiącej równowartość w walucie kredytu kwoty niezbędnej do realizacji tego celu oraz dokona obniżenia salda kredytu o kwotę niewykorzystaną, a w sytuacji niewystarczającej do realizacji celu mieszkaniowego określonego w CSU kredytobiorca zobowiązany jest do zbilansowania inwestycji ze środków własnych lub środków przeznaczonych na dowolny cel. Natomiast ust. 4 przepisu wskazuje, że w przypadku wypłat w złotych, kwota transzy po wypłaceniu przeliczana jest przez Bank na walutę do jakiej kredyt jest indeksowany, wg kursu kupna tej waluty, zgodnie z Tabelą kursów obowiązującą w Banku w dniu i w momencie wypłaty środków.

Splata kredytu indeksowanego została opisana w § 19 COU i wynika z niej iż możliwa jest spłata w złotych lub zadeklarowanej walucie kredytu zarówno poprzez wpłaty środków na rachunek obsługi kredytu lub poprzez obciążenie przez Bank wskazanego przez Kredytobiorcę rachunku bankowego (złotowego lub walutowego) wyłącznie w wysokości należnej Bankowi kwoty, która w całości pokryje przypadającą na ten dzień kwotę raty kredytu.

W przypadku spłaty w złotówkach spłata następuje w równowartości kwot wyrażonych w walucie obcej przeliczonych przy zastosowaniu kursu sprzedaży danej waluty wg. tabeli kursów obowiązujących w Banku w dniu i momencie spłaty.

Dowód: - część szczególna umowy nr (...) z dn. 22.11.2010 r., k. 16-17

- część ogólna umowy nr (...) wraz z załącznikami, k. 18-32

Kredyt został powodom wypłacony w dwóch transzach. Pierwsza w dniu 19 stycznia 2011 r. w wysokości 68.102,85 CHF przeliczona następnie na złotówki po kursie wynoszącym 2,878, co dało 196.000,00 zł. Druga transza wypłacona została 22 czerwca 2011 r. w wysokości 187.070,50 CHF, przeliczoną po kursie 3, (...), co dało kwotę 588.000,00 zł.

Dowód: - zaświadczenie z dn. 30.06.2020 r., k. 12-15

W dniu 6 czerwca 2011 r. strony zawarły aneks nr 1 do umowy nr (...) na podstawie którego wskazano, że roczna stopa procentowa dla zadłużenia przeterminowanego na dzień podpisania aneksu wynosi 23% p.a. a z zabezpieczenia spłaty kredytu zmieniono z hipoteki kaucyjnej do kwoty 1.254.400,00 zł na hipotekę umowną do tej samej wysokości na tej samej nieruchomości. Jednocześnie doszło do podpisania nowej Części Ogólnej Umowy, która weszła w miejsce uprzednio obowiązującej.

Dowód: - aneks nr 1 z dn. 6.06.2011 r. z załącznikami, k. 33-44

Następnie w dniu 21 września 2018 r. strony zawarły aneks nr 2 na podstawie którego przywrócono warunki promocji określone w Oświadczeniu kredytobiorcy o spełnieniu warunków promocji złożonym 29 maja 2012 r. oraz dnia 26 listopada 2010 r.

Dowód: - aneks nr 2 z dn. 21.09.2021 r. wraz z załącznikami, k. 45-47

W dniu 6 września 2011 r. A. S. i P. S. zawarli z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w G. porozumienie do umowy o kredyt mieszkaniowy N.-H. nr (...)10- (...) z dnia 22 listopada 2010 r. na podstawie którego w związku z wejściem w życie 26 sierpnia 2011 r. ustawy z dnia 29 lipca 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo Bankowe oraz niektórych innych ustaw na podstawie której wprowadzono dla kredytów denominowanych i indeksowanych możliwość dokonywania spłaty bezpośrednio w walucie kredytu, dokonać w walucie spłaty całości lub części kredytu przed terminem wskazanym w umowie bez ponoszenia dodatkowych kosztów ani konieczności nabywania waluty od określonych podmiotów. Wskazano, że w celu bezpośredniej spłaty kredytu w walucie Bank otworzył i prowadził powodom rachunek obsługi kredytu. Jednocześnie wskazano, że w kredycie indeksowanym w razie powstania niedopłaty lub zaległości na rachunku obsługi kredytu Bank na podstawie pełnomocnictwa pobierze pozostałą część raty z rachunku złotowego ROR lub z rachunku walutowego. Przy spłacie kredytu w złotych stosuje się bezgotówkowy kurs sprzedaży danej

waluty wg. ostatniej tabeli kursów obowiązującej w Banku w dniu spłaty ustalony zgodnie z zasadami wskazanymi w § 3 ust. 3 i 4 porozumienia.

Dowód: - porozumienie z dn. 22.11.2010 r., k. 48

W dniu 1 września 2011 r. powodowie złożyli wniosek o zmianę waluty spłaty kredytu hipotecznego z PLN na CHF. We wniosku znajdowało się także ponownie oświadczenie zgodnie z którym powodowie zostali powiadomieni przez (...) Bank (...) S.A. o ponoszeniu przez nich ryzyka wynikającego ze zmiany kursu waluty oraz wysokości spreadu walutowego w przypadku zaciągnięcia kredytu indeksowanego do waluty obcej oraz, że akceptują to ryzyko, a także że są świadomi, że zmiany kursów walut oraz zmiany wysokości spreadu walutowego w trakcie okresu kredytowania mają wpływ na wysokość ich zobowiązania z tytułu zaciągniętego kredytu tj. kwotę do spłaty i wysokość raty kapitałowo odsetkowej.

Dowód: - wniosek o zmianę waluty kredytu hipotecznego, k. 49

Powodowie pismem z dnia 7 sierpnia 2020 r. wezwali (...) Bank (...) S.A. do dokonania rozliczeń w związku z zastosowaniem w umowie kredytu nr (...)10- (...) klauzul niedozwolonych w związku z czym umowa ta jest nieważna w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Wezwanie zostało doręczone w dniu 17 sierpnia 2020 r.

Dowód: - pismo z dn. 7.08.2020 r. wraz z potwierdzeniem nadania i wydrukiem ze śledzenia przesyłek, k. 50-53

W związku z wykonywaniem umowy kredytu mieszkaniowego N.-H. nr (...)10- (...) z dnia 22 listopada 2010 r. powodowie A. S. i P. S. w okresie od 5 marca 2011 r. do 21 kwietnia 2020 r. dokonali wpłat na rzecz Banku w wysokości 837.044,88 zł (w tym 827.771,86 zł tytułem kapitału i 9.273,02 zł tytułem odsetek) oraz 91.794,38 CHF (w tym 62.460,81 CHF tytułem spłaty kapitału i 29.333,57 CHF tytułem spłaty odsetek). W dniu 21 kwietnia 2021 r. powodowie dokonali całkowitej spłaty kredytu.

Dowód: - zaświadczenie z (...) Bank (...) S.A. z dn. 24.12.2020 r., k. 140-142

Powodów do (...) Bank (...) S.A. skierowano z instytucji pośrednictwa kredytowego. Przed zawarciem umowy powodowie byli informowani o wahaniami kursu franka i ryzyku kursowym, choć jednocześnie wskazywano na to, że jest to waluta stabilna. Nie informowano do jakich wartości kurs franka szwajcarskiego może wzrosnąć. Istniała możliwość negocjowania kursu franka przy wypłacie kredytu o ile klient spełniał warunki takiej negocjacji. Próby negocjacji ze strony powodów nie zostały zaakceptowane przez stronę pozwaną. Powodowie zainteresowani byli otrzymaniem kredytu hipotecznego w złotych, jednak ze względu na korzystne warunki, niższą ratę kredytu ostatecznie zdecydowali się na kredyt frankowy. Był to ich pierwszy kredyt frankowy, wcześniej zaciągali zobowiązania złotówkowe. Przed zawarciem umowy powód nie zapoznawał się z historycznymi wykresami wartości CHF. Początkowa rata kredytu wynosiła 3.000,00 zł co nie stanowiło dla powodów problemu bowiem uzyskiwali dochody ok. 350.000,00-500.000,00 zł rocznie. Po zapadnięciu wyroku w sprawie Państwa D. powodowie powzieli wątpliwość czy aby zawarta przez nich umowa kredytu hipotecznego nie zawiera w sobie klauzul niedozwolonych.

Dowód: - zeznania świadka M. M., elektroniczny protokół rozprawy z dnia 14 czerwca 2021 r., 00:20:17-00:57:25

- zeznania powoda P. S., elektroniczny protokół rozprawy z dnia 14 czerwca 2021 r., 00:57:25-01:46:44

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o znajdujące się w aktach dowody z dokumentów. W szczególności, wskazać trzeba, że oparto się na dokumentach dotyczących umowy z dnia 22 listopada 2010 r. nr (...)10- (...) zarówno co do Części Szczegółowej Umowy jak i Ogólnej Części Umowy, zawartych przez strony aneksów i porozumień oraz przedłożonych zaświadczeń, a także przedłożonego przez powodów zestawienia dokonywanych spłat kredytu..

Jednocześnie tutaj Sąd pominął wniosek dowodowy złożony przez strony powodową i pozwaną o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, na wskazane w pozwie i odpowiedzi na pozew okoliczności mając na względzie, że przed

wszczęciem postępowania kredyt został przez powodów w całości spłacony. Wobec czego brak było konieczności stosowania specjalistycznych wyliczeń i można było określić wysokość zobowiązań stron na podstawie danych dostępnych z powołanych przez strony dowodów.

Ustalając okoliczności zawarcia umowy, Sąd oparł się przede wszystkim na dowodzie z przesłuchania świadka M. M. oraz słuchanego w charakterze strony powodowej P. S., które wraz z dokumentami znajdującymi się w aktach nie zawierały sprzeczności i były w stosunku do siebie komplementarne. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zeznań świadka jak i powoda, w szczególności dotyczących wyłącznie ogólnych informacji dot. okoliczności udzielenia kredytu w walucie obcej, braku możliwości wpływu przez kredytobiorców kursów waluty, ostatecznego braku możliwości nienegocjowania umowy.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zakresie roszczenia ewentualnego. Podniesiony przez powodów zarzut bezskuteczności postanowień umowy z dnia 22 listopada 2010 r. zawartych w §1 ust.1, 2 COU, §8 ust. 9 COU, § 16, §19 COU, czego konsekwencją jest obowiązywanie umowy bez wskazanych klauzul ze skutkiem od chwili jej zawarcia okazał się zasadny.

Powodowie A. S. i P. S. w pierwszej kolejności wnosili o zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów kwoty 91.794,38 CHF oraz kwoty 70.074,88 PLN wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu świadczenia nienależnego, z uwagi na nieważność całej umowy a ewentualnie o ustalenie bezskuteczności postanowień umowy z dnia 22 listopada 2010 nr (...)10- (...). §1 ust.1, 2 COU, §8 ust. 9 COU, § 16, §19 COU, czego konsekwencją jest obowiązywanie umowy bez wskazanych klauzul ze skutkiem od chwili jej zawarcia i zasądzenie zapłaty od pozwanego na rzecz powodów kwoty 70.000,00 zł wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi w wysokości ustawowej w stosunku rocznym od dnia 25 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty z tytułu nienależnie pobranych, zawyżonych rat kredytu. Każdorazowo obok żądania głównego i ewentualnego wnosili o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz kwoty 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W niniejszej sprawie powodowie zawarli ze stroną pozwaną działającą wówczas pod nazwą (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w G. w dniu 22 listopada 2010 r. umowę kredytu mieszkaniowego N. H. nr (...)10- (...) stanowiącego kredyt indeksowany do CHF na kwotę 784.000,000 zł.

Konstrukcja umowy była taka, że kwota kredytu została w umowie wyrażona w PLN, natomiast w chwili wypłaty została przeliczona na walutę indeksacji kredytu (CHF) obowiązującą w banku, a następnie kwota ta rozbita została w harmonogramach dla kredytobiorców na poszczególne raty, które faktycznie są przeliczane są na złotówki według bankowego kursu sprzedaży waluty kredytu. Kwota kredytu została wypłacona w złotówkach.

Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, że powodowie byli zainteresowani kredytem, który umożliwi im nabycie domu jednorodzinnego, którego cena wyrażona była w złotówkach. Z informacji uzyskanych od pośrednika finansowego przedstawiającego im m.in. ofertę (...) Bank (...) S.A. kredytem tanim umożliwiającym płacenie niskiej raty był kredyt indeksowany do CHF. Powodowie byli w pełni informowani o ryzyku kursowym, a jednocześnie zapewniano ich, że frank szwajcarski jest wyjątkowo stabilną walutą. Przed zawarciem umowy kredytu powód nie zapoznawał się z historycznymi kursami tej waluty.

Oczywiście nie można stwierdzić, by zawierając umowę kredytu powodowie nie mieli świadomości, że kursy walut charakteryzują się pewną zmiennością, ponieważ jest to wiedza powszechna, którą posiada każdy przeciętny obywatel.

Powodowie w niniejszej sprawie podnieśli zarzut nieważności umowy wskazując m.in. na abuzywność klauzul indeksacyjnych. A. S. i P. S. zarzucili, że w umowie kredytowej bank zastosował niedozwolone klauzule umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. Kwestionowane klauzule dotyczą:

- a) zasad indeksowania kredytu do waluty obcej (franka szwajcarskiego) polegających na tym, że kredyt udzielany jest w złotych, a zobowiązanie kredytobiorcy do spłaty wyrażone jest w walucie obcej do jakiej kredyt jest indeksowany, a ostateczna wysokość tego zobowiązania określona zostanie po wypłacie całej kwoty kredytu oraz po przeliczeniach na walutę po kursie kupna danej waluty, zgodnie z tabelą kursów obowiązującą w Banku w dniach i w momentach poszczególnych uruchomień środków (§1 ust. 1 i 2 COU),
- b) wyliczania prowizji za udzielenie kredytu lub podwyższenie kredytu od jego kwoty udzielenia w złotych lub kwoty podwyższenia w złotych z jednoczesnym wskazaniem, że pozostałe prowizje określane procentowo i pobierane w okresie kredytowania naliczane są od pozostałej do spłaty kwoty kapitału, wyrażonej w walucie obcej, a do przeliczenia kwot prowizji z waluty obcej na złote stosuje się kurs sprzedaży danej waluty wg. tabeli kursów obowiązującego w Banku w dniu i w momencie zapłaty prowizji (§8 ust. 9 COU)
- c) mechanizmu wypłaty opisanego w §16 COU zgodnie z którym wypłacane są środki w walucie kredytu lub w złotych. W tym przy wypłacie w złotych kwota transzy po wypłaceniu przeliczana jest przez Bank na walutę, do jakiej kredyt jest indeksowany, wg. kursu kupna tej waluty zgodnie z tabelą kursów obowiązującą w Banku w dniu i momencie wypłaty środków. Po wypłacie każdej transzy kredytu Bank wysyła do kredytobiorców harmonogram spłat informujący o kwocie wypłaconego kredytu w walucie indeksacji i wysokości raty kapitałowo odsetkowej (§16 COU),
- d) Mechanizmu spłaty kredytu opisanego w § 19 zgodnie z którym powodowie spłacając kredyt w złotych wpłacali równowartość kwot wyrażonych w walucie obcej przy czym do przeliczeń wysokości rat kapitałowo-odsetkowych spłacanego kredytu stosowano kurs sprzedaży danej waluty wg. Tabeli kursów obowiązującej w Banku w dniu i momencie zapłaty (§19 COU)

Na wstępie należy zauważyć, że nie ulega wątpliwości, iż powyższa umowa została zawarta w obrocie konsumenckim. Opierając się na tym stwierdzeniu należy dojść do wniosku, że oceny kwestionowanych przez powodów postanowień umownych wypada dokonać przez pryzmat treści art. 385¹ i 385² k.c. przy jednoczesnym uwzględnieniu treści art. 3, 4 i 6 Dyrektywy Rady 93/13/ EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.Urz.U.E.L Nr 95, str. 29) i wpływu ewentualnego stwierdzenia abuzywności wskazanych klauzul na możliwość utrzymania danej umowy w mocy.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§2). Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§4).

Zgodnie z art. 385² k.c. oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny.

Z powyższego wynika, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są klauzule umowne, które spełniają łącznie trzy przesłanki pozytywne tj.: zawarte zostały w umowach z konsumentami, kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz rażąco naruszają jego interesy. Kontrola abuzywności postanowień umowy wyłączona jest zaś jedynie w przypadku spełnienia jednej z dwóch przesłanek negatywnych, to jest gdy postanowienie umowne zostało indywidualnie uzgodnione z konsumentem lub gdy postanowienie umowne określa główne świadczenia stron i jest sformułowane w sposób jednoznaczny.

Norma przewidziana w powołanym przepisie stanowi implementację przez polskiego ustawodawcę dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich. Reguł wykładni należy zatem doszukiwać się również w przedmiotowym akcie wspólnotowym, jak również w odwołującym się do tego aktu orzecznictwie. Należy również zastrzec, iż powołana dyrektywa określa minimalny standard ochrony konsumentów, pozostawiając ustawodawstwu krajowemu możliwość jej zwiększenia. W konsekwencji reguły wynikające z powołanej dyrektywy wyznaczają nieprzekraczalne granice standardów umów zawieranych z konsumentami.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia przez strony umowy o kredyt – Dz.U.2002.72.665 t.j. z dnia 2002.06.12), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Jak doprecyzowuje ust. 2 wspomnianego artykułu, umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać m.in. kwotę i walutę kredytu, zasady i termin spłaty kredytu oraz terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych.

Już na tej podstawie należy stwierdzić, że postanowienia umowne, które odnoszą się do waluty jego udzielenia, w szczególności określające jego charakter jako kredytu indeksowanego odnoszą się do głównych świadczeń stron. Jako świadczenia stron w niniejszej umowie należy oznaczyć właśnie wypłatę kapitału przez kredytodawcę oraz zapłatę oprocentowania (wraz z powiązaną z nim spłatą udzielonych środków) przez kredytobiorców. Określenie więc w konkretnej umowie waluty jego wypłaty i spłaty, a także waluty która waloryzuje ich wysokość, musi zostać uznane za **dotyczące głównych świadczeń stron**. Analizując, nawet pobieżnie, ich treść, stwierdzić wypada, że w żadnym wypadku **nie określono ich w sposób jednoznaczny**. Saldo kredytu wyrażone jest bowiem we frankach, co oznacza, że jest ono zmienne - w przeliczeniu na złotówki bowiem zależy zawsze od aktualnego kursu franka. W wypadku umów kredytowych instytucje finansowe muszą zapewnić kredytobiorcom informacje wystarczające do podjęcia przez nich świadomych i rozważnych decyzji. W tym względzie wymóg ów oznacza, że warunek dotyczący indeksacji waluty, w której kredyt został zaciągnięty, musi zostać zrozumiany przez konsumenta zarówno w aspekcie formalnym i gramatycznym, jak i w odniesieniu do okoliczności konkretnej sprawy, tak aby właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny przeciętny konsument mógł nie tylko dowiedzieć się o możliwości wzrostu lub spadku wartości waluty obcej, ale również oszacować – potencjalnie istotne – konsekwencje ekonomiczne takiego warunku dla swoich zobowiązań finansowych.

Zdaniem tut. Sądu pogląd ten znajduje bezpośrednie przełożenie także w realiach niniejszej sprawy. Jak wynika z zeznań powoda i świadka, nikt z pracowników banku nie wyjaśnił dokładnie mechanizmów rządzących sposobami przeliczania wskazanych wyżej kwot. Podczas spotkania w Banku przy okazji zawierania umowy wspomniano powodowi o istniejącym ryzyku kursowym, jednak nie tłumaczono tego w szerszym zakresie.

Powodowie nie otrzymali symulacji, która przedstawiałaby, w jaki sposób zastosowanie dwóch odmiennych kursów waluty (kursu kupna przy wypłacie kwoty kapitału i kursu sprzedaży przy spłacie rat) wpłynie na wysokość wypłaconej im w złotych polskich kwoty kredytu oraz na wysokość spłacanych przez nich w złotych polskich rat, a także nie wyjaśniono jakie czynniki wpływają na kształtowanie wysokości kursu kupna i sprzedaży CHF stosowanego przez Bank. Powyższe ustalenia prowadzą do wniosku, że przy zawieraniu umowy kredytu doszło do naruszenia zasad współżycia społecznego. Sama treść wzorca umowy, który był udostępniany klientom, nie może być uznana za jednoznaczną. Była napisana językiem specjalistycznym i na ogół niezrozumiałym, zaś postanowienia, które kreują mechanizm indeksacyjny, nie stanowią całości, a rozrzucone zostały w Części Ogólnej Umowy gdzie najbardziej interesujące powodów elementy znajdują się w Części Szczególnej Umowy. Nie można doszukać się informacji o tym, że istnieje ryzyko, iż wyrażenie salda w walucie obcej prowadzić może do wahań wysokości samego zadłużenia wyrażonego w złotówkach. Co więcej powodów nie zapoznano z ryzykami możliwej zmiany stóp procentowych i ich wpływu na wysokość raty kredytu (załącznik nr 2), nie przedłożono im do zapoznania się załącznika właściwego

dla przedmiotowej umowy o oznaczeniu 2a w którym zobrazowano by powodom wpływ zmiany kursu na wysokość zobowiązania oraz znaczenia ryzyka zmiany spreadu walutowego dla konkretnej umowy.

W żadnym zatem wypadku nie dawała realnych szans na podjęcie rozważnej i przemyślanej decyzji. W konsekwencji należało uznać, że, ze względu na powyższe, istnieją uzasadnione przesłanki pozwalające badać abuzywność spornych klauzul indeksacyjnych.

Wskazuje się, że pod pojęciem działania wbrew dobrym obyczajom – przy kształtowaniu treści stosunku zobowiązaniowego – kryje się wprowadzanie do umowy takich klauzul, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku, natomiast przez rażące naruszenie interesów konsumenta rozumie się nieusprawiedliwioną dysproporcję – na niekorzyść konsumenta – praw i obowiązków stron, wynikających z umowy (por. przykładowo wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04, Biul. SN 2005, Nr 11, poz. 13). U., można skonstatować, że wynikać to może także z wykorzystania pozycji (przewagi) podczas formułowania zapisów konkretnych postanowień umownych (tak też Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 16 stycznia 2020 roku, sygn. akt II C 646/17).

Biorąc pod uwagę powyższe zapatrywania, za niedozwolone należy uznać klauzule umieszczone w w §1 ust.1, 2 COU, §8 ust. 9 COU, § 16, §19 COU, które odwołują się do kursów walut publikowanych w Tabeli Kursów strony pozwanej.

Klauzule indeksacyjne, przewidujące przeliczenie zarówno transz wypłacanego kredytu jak i ostatecznej wysokości zobowiązania (czyli środków podlegających zwrotowi) według kursów określonych w Tabeli Kursów, kształtowały prawa i obowiązki kredytobiorców w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając ich interesy. **Określenie wysokości zobowiązania powodów z tytułu spłaty rat kredytu w każdym wypadku następowało bowiem według przelicznika zmiennego w czasie, co więcej ustalonego jednostronnie przez stronę pozwaną**, co do którego powodowie ponosili w całości ryzyko kursowe związane z wahaniami waluty. Bank jako profesjonalista i instytucja zaufania publicznego powinien zadbać nie tylko o własne interesy ale także o zabezpieczenie interesów swoich klientów. Twierdzenia strony pozwanej iż ryzyko rozłożone było równomiernie ze względu na brak możliwości stwierdzenia w którą stronę zmieni się kurs franka szwajcarskiego uznać należy za nietrafne. Z historycznego punktu widzenia bowiem frank szwajcarski wzmacniał swoją pozycję i wiadomym było, że nawet przy chwilowym obniżeniu jego kursu będzie on co najmniej wracał do swojego poziomu wyjściowego, lub będzie rósł. Brak jakiegokolwiek mechanizmu mającego zapobiec ponoszeniu przez powodów całości ryzyka związanego z wahaniami kursu walut, a konkretnie brak limitowania ryzyka związanego ze wzrostem kursu franka prowadził do nierównomiernego obciążenia powodów konsekwencjami tego wzrostu. Samo uzależnienie wysokości raty kredytu od kursu franka nie mogłoby być uznane za niedozwolone, jednak w przypadku braku górnej granicy ryzyka związanego ze wzrostem kursu należy uznać takie ukształtowanie stosunku prawnego za sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszający interesy konsumentów. Co bowiem będzie jak kurs franka wzrośnie do wysokości np. 6 zł lub wyżej . Nie można tego bowiem wykluczyć . W takiej sytuacji przy obowiązywaniu zawartych w umowie regul tylko konsument ponosi ryzyko , a przecież produkt według zapewnień banku z chwili zawierania umowy miał być tani , bezpieczny, stabilny. Tymczasem nic z tych zapewnień nie pozostało. Wprawdzie bank pewnie też nie przewidywał iż kurs franka wzrośnie tak bardzo jak to się teraz obserwuje – ale jako profesjonalista winien był wziąć pod uwagę również i taką ewentualność i zabezpieczyć od takiej sytuacji klienta a tak się nie stało.

Skutkiem powyższych rozważań musi być uznanie zawartych w powyższej umowie klauzul indeksacyjnych wyrażonych w §1 ust.1, 2 COU, §8 ust. 9 COU, § 16, §19 COU za niewiążące, zgodnie z art. 385¹ k.c.

Abuzywność niektórych postanowień umownych zawieranych z udziałem konsumentów nie oznacza w tym przypadku ,że należy unieważnić całą umowę, która przecież została już wykonana. Nie ma bowiem w tej sytuacji interesu prawnego w stwierdzeniu nieważności umowy skoro cały kredyt został już spłacony i nie ma niepewności co do tego jak umowa miałaby być wykonywana bez klauzul niedozwolonych a tylko wówczas istniałby interes prawny w stwierdzeniu nieważności umowy. Należy zauważyć, że choć zobowiązanie kredytowe zaciągnięte było na 30 lat

powodowie spłacili je już w całości po 9 latach. W zakresie żądania stwierdzenia nieważności umowy powództwo zostało oddalone.

Wobec tego po usunięciu klauzul indeksacyjnych winni zwrócić bankowi ponad kwotę udzielonego kredytu – również odsetki w wysokości jak wskazano w umowie 3,07% w skali roku – czyli przez 9 lat spłaty ($9 \times 3,07\% = \text{ok. } 28\%$) kwotę kredytu powiększoną o łącznie około 28% .

Bank udzielił powodom kredytu w wysokości 784.000,00 zł, tym samym przez okres 9 lat winni oni spłacić kwotę w wysokości 1.003.520,00 zł (784.000,00 zł plus 28% odsetek tj. 219.520 zł więc razem ok. 1.003,520 zł .

Jednocześnie jak wynika z wydanych przez stronę pozwaną zaświadczeń , że powodowie w wykonaniu umowy kredytu nr (...)10- (...) wpłacili na rzecz banku kwotę 837.044,88 zł i 91.794,38 CHF. Przy przeliczeniu wpłaconych franków szwajcarskich po kursie po jakim zostały powodom wypłacone w dniu 22 czerwca 2011 r., tj. po kursie 3,14 dało kwotę 288.233,16 zł. Tym samym całość kwoty wpłacona przez powodów wynosiła ok. 1.125.278,04 zł. Wobec czego nadpłata wyniosła w przypadku powodów około 121.757,00 zł.

Powodowie w swoim roszczeniu ewentualnym żądali zwrotu na ich rzecz kwoty w wysokości 70.000,00 zł. wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi w wysokości ustawowej w stosunku rocznym od dnia 25 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty z tytułu nienależnie pobranych, zawyżonych rat kredytu.

Zgodnie z treścią art. 321 k.p.c. Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie.

Tym samym zasadne było zasądzenie na rzecz powodów żądanej przez powodów kwoty tj. 70.000,00 zł.

W dniu 7 sierpnia 2020 r. powodowie wezwali Bank do dokonania rozliczeń w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Korespondencja dotarła do Banku w dniu 17 sierpnia 2021 r., więc od dnia 25 sierpnia 2020 r. Bank pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia na rzecz powodów, uzasadniając naliczenie odsetek ustawowych za opóźnienie na mocy art. 481 § 1 i 2 k.c.

Odnosząc się natomiast do żądania głównego w pierwszej kolejności Sąd chciałby zauważyć, że zachodzi w nim wewnętrzna sprzeczność. Z jednej strony powodowie żądają uznania umowy w całości za nieważną, jednak wiąże się to z koniecznością zwrotu przez strony wszystkiego co otrzymały w wyniku wykonywania nieważnej umowy. Mimo to żądanie zapłaty wskazane przez powodów obejmuje jedynie część spełnionego przez nich roszczenia.

Jednocześnie stwierdzenie nieważności umowy w całości jest z przyczyn wyżej naprowadzonych nieuzasadnione. Umowa bowiem bez klauzul niedozwolonych - indeksacyjnych może obowiązywać bo zawiera nadal wszystkie istotne dla jej funkcjonowania i wykonania elementy.

Odnosząc się do zarzutu strony pozwanej przedawnienia roszczenia wskazać należy, że strona pozwana nie uzasadniła swego stanowiska w tej sprawie, nie wyjaśniła dla czego uważa roszczenie za przedawnione . Powodowie domagają się zwrotu nienależnego świadczenia – a tego typu roszczenia majątkowe przedawniają się z upływem – obecnie 6 lat , wcześniej 10 lat. Najnowsze orzecznictwo Sądu Najwyższego (tak w uchwale z 7 maja 2021 r. sygn. III CZP 6/21) jak i orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (tak w wyroku z dnia z 10 czerwca 2021 r. sygn. C-776/19) wskazuje, że termin przedawnienia należy liczyć dla kredytobiorcy dopiero od momentu, kiedy dowiedział się o tym, że w jego umowie znajdują się niedozwolone klauzule umowne, lub jest ona w inny sposób wadliwa. W niniejszym postępowaniu powód wskazał, że od momentu, gdy pojawiło się orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie państwa D. C - 260/18 powód zorientował się, że w jego umowie znajdują się klauzule niedozwolone. Wyrok w tej sprawie zapadł w dniu 3 października 2019 r., a sprawa niniejsza została przez powodów wniesiona we wrześniu 2020 r., tym samym termin przedawnienia dla roszczenia powodów zdecydowanie nie upłynął.

Natomiast odnosząc się do zarzutu braku interesu prawnego zaznaczyć należy iż kwestia ta byłaby istotna gdyby sąd stwierdzał nieważność umowy , tymczasem w tym zakresie powództwo zostało oddalone z przyczyn braku przesłanek

do stwierdzenia tej nieważności. Sąd natomiast badał czy zawarte w umowie klauzule są niedozwolone i stwierdziwszy ich istnienie zasądził określona w wyroku kwotę . Powodowie mają interes prawny w ustaleniu, iż kwestionowane przez nich klauzule są abuzywne, co wynika z możliwości dokonywania abstrakcyjnej kontroli postanowień wzorca umownego. W ocenie tut. Sądu skoro można dokonać kontroli abstrakcyjnej to tym bardziej można dokonać takiej kontroli indywidualnie, na gruncie zawartej przez strony postępowania umowy.

Jednocześnie brak jest w niniejszej sprawie okoliczności uzasadniających oddalenie powództwa na podstawie art. 5 k.c. Zgodnie z jego treścią nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

W niniejszej sprawie strona pozwana nie wykazała by doszło w przypadku powodów do indywidualnego wynegocjowania kursu franka szwajcarskiego po którym Bank zobowiązany był do dokonania wypłaty. Jednocześnie brak jest możliwości dopatrywania się sprzeczności w działaniach powodów co do kwestionowania klauzuli indeksacyjnej.

Mając powyższe na uwadze tut. Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powodów kwotę 70.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 25 sierpnia 2020 r. do dnia zapłaty o czym orzeczono w pkt. I. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w pkt. III na zasadzie art. 100 k.p.c. zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

W ocenie tut. Sądu zasadnym jest by strona pozwana zwróciła powodom uiszczoną przez nich kwotę 1.000,00 zł tytułem opłaty od pozwu, mając na uwadze zasadność domagania się przez nich rozliczeń z tytułu umowy kredytu nr nr (...)10- (...). Jednocześnie mając na uwadze, że roszczenia powodów uzasadnione były tylko w zakresie roszczenia ewentualnego, a roszczenie główne zostało w całości oddalone w pkt. IV wyroku Sąd zniósł koszty zastępstwa procesowego pomiędzy stronami.